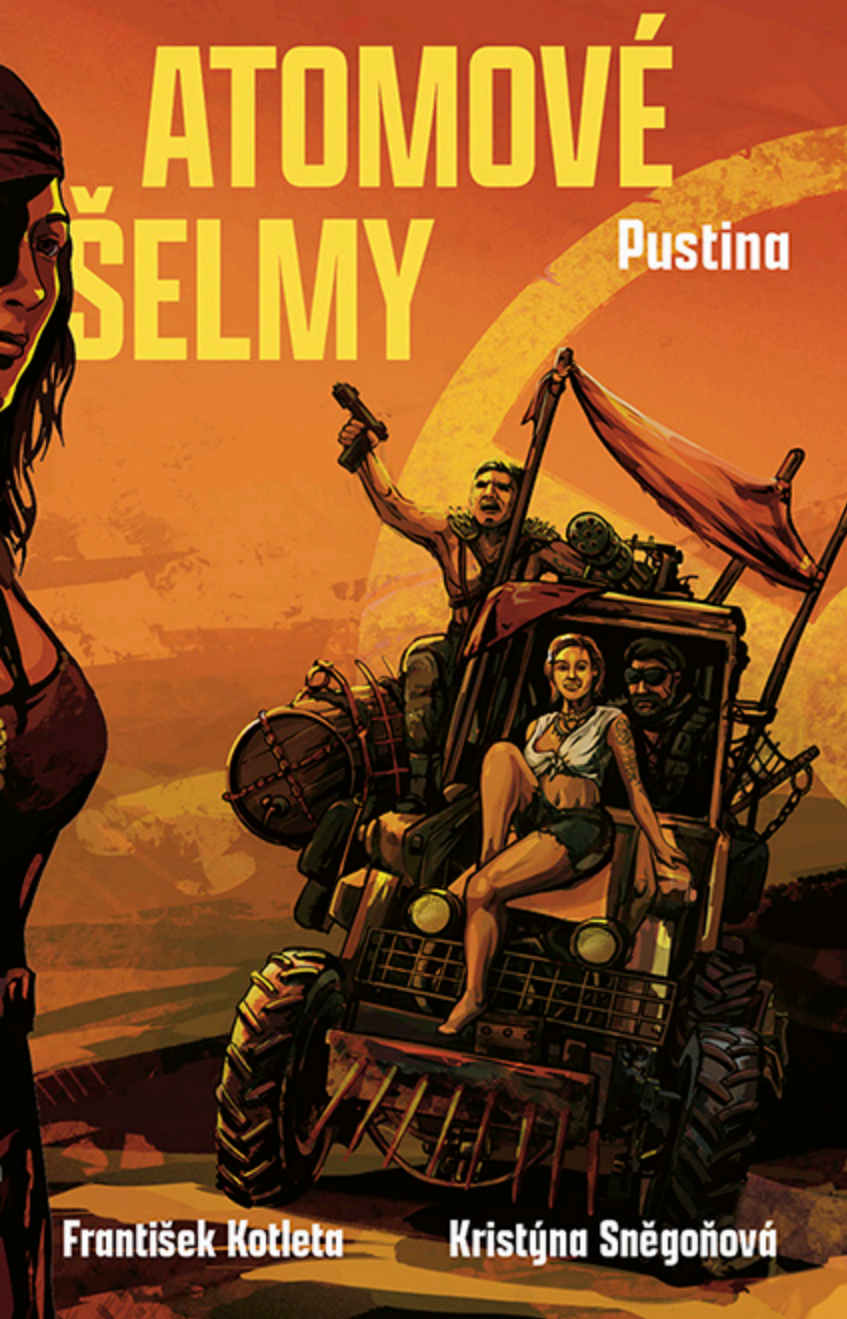

ATOMOVÉ

ŠELMY

Pustina

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Pustina

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright ©František Kotleta, Kristýna Sněgoňová, 2026

Cover © Lenka Tarwari Jandová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8601-5 (pdf)

František Kotleta

Kristýna Sněgoňová

ATOMOVÉ ŠELMY

Pustina

FOBOS

Strávili jsme v úkrytu celý den. Navršil jsem na nás totiž hromadu starých smrkových větví. Vizualně chránily dokonale, ale stačilo se trochu pohnout a jehličí z nich opadalo přímo za oblečení. Štípalo jako čert. Usnul jsem pokaždé jen na pár minut a pak se mátožně probouzel. Kris na tom byla stejně. Nad lesy každou chvíli přelétaly drony. Bylo naprosto jedno, komu patřily, jestli vyznavačům nebo Zlaté divizi, pořád představovaly nebezpečí. Některé mohly útočit samy, jiné přivolat ozbrojence. Pohybovali jsme se extrémně pomalu. Nemohli jsme jinak. V noci jsme se snažili dostat dál, ale světla a ohně nás varovaly, že v oblasti rozhodně nejsme sami a musíme si dát pozor při každém kroku. Tabita a Pastor museli

zuřit. Jejich křehké spojenectví nového řádu jsme pochroumali dřív, než začalo. A navíc jsme měli klíč k tomu, co chtěli – léku na atáctví.

Jenomže ano, měli jsme sice navigaci, která nás k němu měla přivést, ale předtím jsme se museli dostat k Bílé mohyle. Byl to od staré Velekněžky fakt pitomý nápad, protože Bílá mohyla se nacházela mezi územími vyznavačů a Církve Jaderné bohyně, respektive šlo o území církve, ale na okrajích už se prý objevovali vyznavači. V okamžiku, kdy nové velekněžky a Pastor uzavřeli spojenectví, čekaly nás tam rozhodně hordy nepřátel. A co bylo nejhorší – Krisin obličej se po tetováních proměnil v maják, který už z dálky hlásal, co je zač. A v téhle oblasti to zač znamenalo drahocennou kořist.

Když slunce zapadlo, sundal jsem z nás větve a začal se svlékat, abych ze sebe vytřepal jehličí. Kris provedla to samé. Obezřetně jsme vyrazili do mírného kopce, pod nímž končil les.

„Pole a pastviny. Tam se neschováme vůbec,“ zachmuřil jsem se.

„A dál to není lepší. Je to úrodná půda, živí celý Hřbitov. Všude jsou hlídky a malé pevnosti plné

vojáků. Brání pole před zloději,“ přisadila mi k depresi Kris. Byla unavená. A dost nahlas jí kručelo v břiše. To jsme měli společné. Za poslední dny jsme snědli jen pár malin. Nic, co by stálo za řeč. S vodou to naštěstí bylo lepší, protože pršelo, a tak jsme ji chytali do lopuchových listů jako do mističek.

„Byla jsi tu někdy?“

Přikývla.

„Se svojí první Velekněžkou. Jela sem žehnat novému chrámu. Není vlastně daleko.“

„Myslíš, že by nám tam pomohli? Jak moc rychle se ve zdejších krajích šíří novinky?“

Kris nakrčila nos a pak pohodila rameny. Pamatovala si na vojáky, kteří nás pustili, protože se sklonili před Temnou velekněžkou, ale jen Jaderná bohyně věděla, jak zareaguje cizí Kněžka.

„Co můžeme ztratit?“ zeptala se nakonec.

„Život. Ale možná lepší než další noc v jehličí a o hladu.“

„Jo, to je fakt, Kek... Leone,“ opravila se.

Nekomentoval jsem to. Byl jsem rád, že respektuje moje přání. Sledoval jsem přitom urputně oblohu. Nespátril jsem jediný dron. A tak jsme ostrou chůzí vyrazili dolů z kopce. Po pár metrech jsme se ocitli u polí.

„Do prdele.“

Nemohl jsem si to odpustit. Vyrosl jsem na Základně, místě, které pro mě sice bylo pupkem světa, ale ve skutečnosti šlo o díru. Tady se táhlo pole kukuřice tak rozlehlé, že jsem měl pocit, že ani nedohlédnu na jeho konec. Na jeho začátku jsem objevil ceduli s nápisem: *Majetek Církve Jaderné bohyně. Krádež se trestá smrtí umučením.*

„Ty jo, to je dost drsné.“

„Církev si hlídá, co je její. Ale neboj, já jsem církev,“ mrkla na mě Kris a vlezla do pole jako první. Hned se ozvalo křupání kukuřičného stonku, následné dolování mladé kukuřice z listů a pak mlaskání. Přidal jsem se. Zběsile jsem loupal klasy a pak se s radostí pustil do jejich ohryzávání. Kdysi jsem takhle mladý klas snědl jenom jednou. Dost jsem se přitom bál, aby mě někdo nechytl. Dostal bych na zadek. Každý klas byl cenný, ideální bylo, aby dorostl do maximální možné podoby a obsahoval tak co nejvíc kalorií. Kalorie byly život. O chuť nešlo. Ale tahle byla neskutečná.

„Možná bych trochu zvolnil, ať nás nerozbolí břicha,“ upozornil jsem Kris.

Pokývala hlavou. A jako na zavolanou se ozval štěkot psů.

Sundal jsem ze zad automat. Měl jsem čtyři náboje. Nebylo to moc, ale byl jsem rád za cokoliv, co nám pomohlo se bránit. Štěkot se ozýval celkem nedaleko od cesty, podél které se pole táhlo. Oběma nám bylo jasné, že to štěkání je důkazem, že varování na ceduli tady berou rozhodně vážně.

Naznačil jsem Kris, abychom utekli hluboko do pole. Zavrtěla hlavou. Místo toho se vzpřímila a se vztyčenou hlavou vyrazila vstříc přicházející hlídce. Následoval jsem ji. Už jenom proto, že utíkat bez ní nemělo cenu.

„Hej...“

„Poklekni.“

Chlápek začal to své *hej* celkem zostra. V jedné ruce držel na vodítku dva ovčáky, kteří sami o sobě vypadali, že by dokázali zabít medvěda, a v druhé brokovnici s upilovanou hlavní. Jenže Kris dokázala každého ostrého drsňáka zastavit silou vůle. Zmlkl a s pootevřenými ústy jí hleděl do tetované tváře. Ztichli i psi.

Ptal jsem se včera Kris, jestli si někdy někdo dovolil to tetování vyrobit sám sobě, prostě proto, aby na tom něco vydělal. Prý se kdysi takový případ stal. Ta žena pak žila další rok. A každý

den přišla asi o centimetr svého těla. Bylo to jako s tou kukuřicí. Trest musel být tak strašlivý, aby si každý další ten zločin rozmyslel.

„Temná,“ vydechl nakonec chlápek. Zprávy se šířily rychle.

Kris mlčela tak dlouho, dokud mu nedošlo, že mu poručila pokleknout. Udělal to. Teprve potom vyšla z kukuřičného pole a položila mu ruku na hlavu. Až teď jsem si ho mohl v klidu prohlédnout. Nebyl starý, myslím, že mu mohlo být pětadvacet, víc ne. Na sobě volnou tuniku, plátěné kalhoty a sandály. Kůži měl rudou od slunce a ošlehanou větrem a vlasy krátké. Cokoliv delšího než centimetr bylo zatraceně nepraktické.

Nejspíš trávil většinu času na poli, vystavený světu venku. Kvůli tomu vypadal mnohem starší. „Jaderná bohyně ti dopřeje dlouhý a bohatý život. Teď nás doved’ do svatyně.“

Když z něj Kris sundala ruku, vyskočil zpět na nohy a bez jediného slova potáhl psy, aby se vrátili, odkud spolu přišli. Dost přidal do kroku. Možná se bál, aby rozkaz Temné velekněžky nevyplnil příliš pomalu, možná se nás chtěl jenom rychle zbavit. Chápal jsem to. Naše Základna byla od moci církve daleko, ale i tam člověk z velekněžek a kněžek cítil charisma moci, které ho

ochromovalo. A co teprve tady, kde církev vládla a všechno jí patřilo?

Blížili jsme se k prvním domům. Nesvítilo se v nich, ale na první pohled šlo vidět, že tu někdo žije. Tohle byla místa, která lidé znovu vyrvali přírodě, a proto se tu nenacházelo moc technologie. Ostatně takový solární panel byl extrémně vzácný. Lidé tu žili a hospodařili jako před stovkami let. Snad u každého domu se rozštěkal pes. Pokračovali jsme, aniž bychom někoho potkali, až ke svatyni. Hodně připomínala Velkou svatyni. Byla to taková její malá kopie. Na to, že kolem stály jen dřevěné domy, vypadalo tohle sloupové monstrum s obří střechou extrémně velkolepě. Evidentně to takhle vládkyně celé oblasti zamýšlely. Cokoliv, co se přímo netýkalo Jaderné bohyně, vypadalo proti církevním stavbám nicotně a bezvýznamně.

Chlápek se zastavil před chrámem a rozpačitě hrábl nohou do hlíny. V podstatě se dávno změnila na prach. Příliš dlouho nepršelo. Ale na to už museli být místní zemědělci zvyklí. Všude podél cesty se nacházely dřevěné nádrže na vodu, kterou pak určitě rozlévali po polích až v noci, aby se voda hned nevypařila.

„Děkuji, že jsi nás sem dovedl. Jdi domů a s nikým o nás nemluv. S nikým. Dobře se ti povede,“

pronesla Kris takovým tím obřadným způsobem. Vždycky mi přitom připadalo, jako by mluvila cizím hlasem.

Muž se uklonil a odešel. Po asi dvou metrech ze sebe vydal „uť“, které šlo slyšet až k nám. Kris se potutelně zasmála. Temná velekněžka, nebo ne, pořád v ní byla malá poťouchlá holka. Vykročila do chrámu a já s ní.

Druhé sloupoví uzavíraly dřevěné stěny. U tohoto typu staveb se tomu říkalo vnitřní chrám. Většinou se tu odehrávaly soukromé obřady. Ty velké veřejné sloužily kněžky mezi sloupy a lidé stáli venku.

Kris zabušila na dveře. Přišlo mi, že není tak pozdě, aby Kněžka spala, ale zmýlil jsem se. Kris musela zabouchat ještě osmkrát, než se dveře otevřely a zjevila se v nich postava s rozespalým výrazem.

„Kdo se...“

Nedořekla. Hubená, možná padesátiletá blondýna s dlouhými rovnými vlasy na sobě měla jenom jednoduché šedé šaty novicek. Stála s otevřenou pusou.

„Můžeme dovnitř?“ zeptala se Kris.

„Eh,“ vydechla, ale pak se rychle vzpamatovala: „Ano, Ctihodná,“ pronesla uctivě, načež ustoupila a poklekla. Kris kolem ní prošla, aby mi udělala prostor. Zavřel jsem dveře, a když jsem uviděl na dveřích závoru, zasunul jsem ji. Byli jsme v bezpečí, i když v pasti.

Kris se následně ke Kněžce sklonila a pomohla jí vstát.

„Noc je temná,“ zašeptala.

„Temnější pro cizince na cestách,“ odpověděla jí Kněžka.

„Mraky jsou těžké,“ špitla Kris.

„Ale rozplynou se navždy,“ řekla rozhodně Kněžka a usmála se.

Nina možná byla mrtvá, ale její tajné sesterstvo uvnitř církve evidentně žilo dál. Otázkou bylo, na jak dlouho.

„Slyšela jsem o tom, že povstala Temná. Netušila jsem, že je z...“

„Jak jinak?“ mrkla na ni Kris a posadila se. Byla unavená a já taky.

„Ctihodná Nina mi poslala zprávu, že na vás mám čekat,“ řekla, když jsem si na dřevěnou lavici v první místnosti sedl i já. Prostor vypadal prázdně. Jen dvě lavice a pak dvojce dveře.

Už podle výzdoby bylo jasné, že jedny vedou do vnitřního chrámu, druhé do osobní místnosti Kněžky.

Podíval jsem se na Kris, jak se zatváří. Nehodlal jsem do jejich dialogu vstupovat a předávat nějaké informace, třebaže...

„Nina je mrtvá. Církev ovládla Tabita. Přesně jak se ctihodné velekněžky obávaly.“

Aha, tak Kris neměla v plánu nic tajit. Sledoval jsem vyhublou ženu, která jenom pokrčila rameny: „Proto vznikly Strážkyně pravdy. Chystaly jsme se na temnou noc.“

Kris vypadala, že se jí při této reakci ulevilo.

„Až nové velekněžky přijdou, budou chtít ověřit mou loajalitu,“ řekla po chvíli Kněžka.

„Samozřejmě jim ji dáš. Slova nejsou podstatná, ale činy ano.“

Ted' si evidentně oddechla Kněžka. Pohodila rukou ke dveřím vlevo. Prošli jsme krátkou chodbou s pověšenými hábity a dorazili do místnosti osvětlené jenom svíčkou. Byla tu postel, dřevěné křeslo a psací stůl s hromadou papírů a miskou, v níž byly vidět zasychající zbytky jídla. Také tam stály dva džbány vody. Kněžka nám nalila do hliněných pohárů, které vytáhla z úzké dřevěné skříně. Měla to tu vážně skromné.

Posadila se do křesla a nám tak nezbylo než se usadit na postel.

„Kam směřují tvé kroky, Ctihodná?“ zeptala se, když jsme se v klidu napili. Čistou vodu jsem vážně ocenil.

„Bílá mohyla.“

„Místo malomocných,“ vydechla Kněžka a Kris jen pokývala hlavou.

„Patrně proto ho Nina vybrala. Zítra v noci bychom chtěli pokračovat. Koně asi získat nemůžeme, že?“

Kněžka zavrtěla hlavou.

„Jsou tu jen tažní do pluhu. Nejsou zvyklí na jezdce. A také jsou v tomhle ohledu k ničemu,“ vysvětlila. Podívala se na nás a ukázala nám ještě jedny dveře, které vedly dozadu za její místnost: „Je tam toaleta a lázeň. Mohu ji zítra nechat naplnit, abyste mohli spláchnout prach cesty.“

Kris se rozzářila.

„Budu vděčná za každou kapku vody,“ pokývala hlavou a dodala: „A místo na spaní.“

„Mohu vám přenechat svou postel. Vyspím se na dece ve svatyni.“ Ale Kris zavrtěla hlavou.

„Vyspíme se tam my. Stačí, že tam nebude jehličky a komáři. Už to samo o sobě je velký komfort.“

Tabita

Svatyně byla strohá, jak bylo v podobných místech běžné. Ze zvyku jsem na zdi proletěl sedm pravd a pak si lehl na deky, které nám sem Kněžka položila. Vytáhla snad všechno, co by nám mohlo změkčit spaní, včetně svých starých šatů. Kvitoval jsem to s povděkem. Sundal jsem ze sebe většinu oblečení a položil se na naše provizorní lůžka.

Kris ze sebe také sundala svůj hábit. Sfoukla svíčku a najednou zavládla tma. Lehl jsem si na záda a hleděl do temnoty. Kris vedle mě udělala totéž. Měl jsem pocit, že musím něco říct, ale netušil jsem, čím a jak začít a zda vůbec promluvit. Ušli jsme dlouhou cestu. Neskutečně dlouhou a náročnou. A ještě delší nás čekala.

„Svět je mnohem větší, než jsem tušil,“ vyslovil jsem nakonec možná tu největší banalitu, která se mi honila v hlavě.

„A komplikovanější,“ povzdechla si Kris. Ucítíl jsem, že se ke mně otočila. Udělal jsem to samé.

Cítil jsem její dech a měl dojem, že vidím i její obrysy, ale vzhledem k prakticky absolutní tmě jsem si je možná jenom domýšlel.

„Nestála jsem o to.“

„Být Temnou velekněžkou?“

Pohyb kousek ode mě nejspíš znamenal pokývání hlavou.

„Ani být tu s tebou. Schovaná ve svatyni, na cestě za kdo ví čím, vyvržená církví, pronásledovaná vyznavači...“

„Omlouvám se,“ přerušil jsem ji a k tomu formuloval myšlenky, které se týkaly mě. Toho, že já přece taky neměl v plánu opustit domov, zamotat se do toho všeho, co se kolem Kris dělo, a být právě tady. Byl jsem si jistý, že ani Kovák s Vránou to nechtěli. Ale v tomhle světě si člověk moc vybírat nemohl, a dokud žil, pořád to bylo lepší skóre, než jakého mohla většina lidí dosáhnout. Než jsem něco řekl, nahnula se blíž ke mně.

„Ale kdybych si mohla vybrat, s kým se v téhle situaci ocitnout, myslím, že po tom všem bych

si vybrala tebe,“ špitla a posunula svou tvář ještě blíž k té mé.

Bylo to nejspíš to nejmilejší, co mi kdy řekla. Hlava se mi nejdřív pokoušela vymyslet nějakou odpověď, ale v okamžiku, kdy jsme se s Kris začali líbat, jsem myšlenky nechal odplynout.

Překulila se na mě. Chvíli na mně ležela, líbala mě a pak se koleny zapřela do deky a rukama se mi začala dobývat do spodního prádla. Nemusela se moc namáhat, odhrnula ho a já do ní velmi rychle zaplul. Předtím ze sebe ve tmě musela sundat všechno své oblečení, aniž bych to postřehl, a teď pomaličku klouzala nahoru a dolů a vzdychala. Zvedl jsem ruce a nahmatl její malá prsa.

„Ano,“ vydechla, když jsem se jich dotkl. Netrvalo dlouho a ucítil jsem, jak se zmítá v orgasmu.

Uvědomil jsem si, že tlumí své vzdychání, jak nejvíc to jde. Vzpomněl jsem si, že Temná velekněžka by neměla s nikým spát. Myslím, že jí nešlo ani tak o to, aby neporušovala pravidla církve, ale spíš aby na to nepřišla Kněžka, která nám poskytla azyl.

Sesula se mi na hrudník a naposled mě políbila. Pak vstala a klekla si na všechny čtyři.

„Vem si mě. Na nic se neptej,“ zašeptala.

A tak jsem si ji vzal a rozhodně se na nic neptal.

Probral jsem se asi po hodině. Nahý, přitulený ke Kris. Nikdy jsme spolu takhle nespali, až teď. Nekomentoval jsem to. Možná jsme v tuhle chvíli oba potřebovali trochu něžnosti. Ona určitě. Nezáleželo na tom, jak je drsná a tvrdá nebo jak drsně se tváří a chová. Stará velekněžka ji dosadila do šachovnice dávno naplánované partie, jejíž pravidla jsme neznali a zamýšlený výsledek mohli jen tušit. Přičemž žena, která tu hru začala, byla mrtvá. Kris teď všechno musela zvládnout sama a to s ní muselo pořádně zamávat. Zatraceně moc. Navíc měla ve skutečnosti jenom jednoho spojence – mě.

Najednou se ve dveřích objevila udýchaná Kněžka v tradičním oblečení. Vypadala vyděšeně, ale určitě to nebylo kvůli naší nahotě.

„Přijela Velekněžka!“

Kris vyskočila na nohy a posbírala všechny své věci z podlahy. Zatímco já se teprve soukal do kalhot, ona už byla připravená.

„Tabita?“ zeptala se Kris.

Kněžka jen souhlasně polkla.

Proletěli jsme ze svatyně do soukromého Kněžčína pokoje. Otevřela nám dveře do zadní místnosti. Ta měla možná dva metry na metr. Jedna dřevěná skříň a pak záchod.

„Jiné místo k ukrytí nemám,“ řekla skoro omluvně a ukázala na skříň.

„Tam nás najdou,“ odmítla Kris. Měla pravdu. Tohle nebyl dobrý úkryt.

„Jsou před chrámem,“ zašeptala Kněžka.

Popošel jsem k záchodu. Byl dřevěný. Normální deska k sezení a k tomu pevné kusy trámů, na kterých deska seděla. Odklopil jsem víko.

„Kolik tam je místa?“ zeptal jsem se.

„Tak na pár kbelíků,“ zašeptala Kněžka.

Zaklel jsem. Byli jsme v pasti. Prudce jsem otevřel skříň. Tam bychom se vešli oba. Kris našťavně našpulila rty a vlezla dovnitř. Stoupala si na vzorně seřazená roucha a já vlezl vedle ní. Kněžka skříň zavřela a zajistila ohnutým hřebíkem.

Opřel jsem se o zadní část skříně. Trochu zavrzala. Kris sykla. A pak nastalo ticho. Ale velmi rychle jsme přes dřevěnou bariéru uslyšeli dusot nohou a vzápětí hlasy. Do hlavní místnosti muselo naklusat tak pět nebo šest lidí.

„Velectěná Tabito, jaká nesmírná čest!“ pronesla Kněžka.

Odpověď jsem neslyšel. Možná žádná nebyla. Ale pak se ozvalo: „... falešná Temná velekněžka... strašlivá lež... prokaž věrnost...“ Podařilo se mi zachytit jen některá slova. Nejspíš je Tabita zdůrazňovala, zesilovala při nich hlas. Stačilo to ovšem k tomu, abychom pochopili, o čem se vede řeč. Svíral jsem zbraň připravenou ke střelbě. Pokud nás Kněžka zradí nebo Tabitini vojáci odhalí, vezmu zkrátka alespoň jednoho s sebou.

Mé pochybnosti rozbil výkřik. Ženský výkřik. Patřil Kněžce.

„Tak se projevuje věrnost. Víím, že jsi patřila ke Strážkyním pravdy. Víím o všech, které sloužily Nině a jejím čubkám. Teď je na čase být věrný jenom Jaderné bohyni a mně, která ji zastupuje.“

„Ano, velectěná. Má věrnost patří jen vám!“

Výkřik byl plný bolesti.

„Co to znamená?“ zašeptal jsem.

„To je v pořádku. Požehnala jsem jí k tomu. Je cennější, když bude lhát a zachová věrnost, než když hrdě přijde o život,“ vydechla potichu Kris. Nejspíš měla pravdu.

Další části rozhovoru jsem už neslyšel. Zdřevěněly mi nohy a soustředil jsem se hlavně na to, abych nevydal žádný zvuk. Možná jsem i na chvíli vestoje usnul.

A pak se prudce otevřela skříň a já do prostoru co nejrychleji namířil zbraň.

„Jsou pryč.“

Slova pronesla Kněžka. Byla nahá. Mezi prsy měla čerstvě vypálený cejch – písmeno T.

„Čubka,“ pronesla do ticha Kris a vyšla ze skříně. Přitom Kněžku opatrně objala a pohladila po tváři.

„Musela, Temná, ona...“

„Poručila jsem ti to. Je to v pořádku. Víím, že tvá věrnost patří Strážkyním,“ přerušila ji Kris. Když objetí polevilo, zahleděla se Kris na to vypálené písmeno.

„T jako Tabita?“ zeptala se.

Kněžka pokrčila rameny.

„T jako trpící,“ řekla mi. Je to cejch pro ty, které sloužily Nině a teď našly správnou cestu,“ vysvětlila. Těžce při tom dýchala.

„Kam odešli?“ zeptal jsem se.

„Pro Velekněžku je zde vždy připravený srub s pohodlnou postelí. Spávala v něm Nina. A teď bude Tabita,“ odpověděla.

Podívali jsme se s Kris na sebe. Oba jsme věděli, jaký dotaz teď musíme položit, ale báli jsme se odpovědi. Nakonec jsem to udělal já.

„Kolik tu má ozbrojenců?“

„Přes dvacet. Teď hlídají chrám. Řekla mi to, protože mám za chvíli jít před něj a vykonat pro její věrné vojáky službu.“

„Cože?“ Krisin hlas vibroval krystalickou nenávistí a vztekem.

„Je to součást ponížení, abych věděla, že pokud nebudu věrná Tabitě, není nic, před čím by se nezastavila.“

Chvíli jsem tápal, oč se jedná, ale pak mi to došlo.

Kněžka vyjde na ulici, kde budou Tabitini vojáci. A poslouží jim. Naoko rituálně, ale ve skutečnosti ji to má ponížit. Kněžkám se přece vždycky projevovala úcta. Takhle si budou připadat spíš jako v obyčejném nevěstinci.

Kris se Kněžce podívala do očí a položila jí pravou ruku na temeno hlavy.

„Bohyně ti dá sílu to zvládnout. Budeš požehnaná navždy. Za příkoří, kterých se ti dostává, i za tvou věrnost,“ řekla a Kněžka padla na kolena a políbila jí druhou ruku.

„Vím, jak vás odsud dostat. Ten muž, co vás sem dovedl – zachoval mlčenlivost. Jinak by mě už mučili, abych jim prozradila, kde se ukrýváte. Jeho otec je Honák mrtvých. Přivede výpravu malomocných. Můžete se k nim přidat. Budu jim

v chrámu žehnat na cestu. Jejich kroky povedou k Bílé mohyle, tam přece míříte.“

„Malomocných?“ nechápal jsem. Už jsem to slovo dnes slyšel podruhé a nerozuměl mu. Ale než se mi dostalo vysvětlení, oznámila nám Kněžka, že musí odejít.

Zavřela za sebou dveře a já se posadil na její postel. Svítila tu jediná svíčka. Kris nervózně přecházela po místnosti. Nejspíš se o Kněžku bála.

„Co znamená malomocný?“

„Nic a všechno,“ mávla rukou. Když jsem na ni otočil svůj nechápatý obličej, pokračovala: „Nemocní lidé. Umírající nebo nakažliví. Takoví, kteří nemohou zůstat ve vesnici, městě nebo komunitě. Jim patří Bílá mohyla. Slouží tam milosrdné kněžky. Starají se o ně.“

„Nic takového jsem na Základně nezažil,“ přiznal jsem.

„Asi jste měli štěstí, že k vám nikdo s tou nakažlivou chorobou nepřitáhl,“ odvětila.

Nejspíš měla pravdu. Ale nešlo jen o štěstí. Měli jsme vážně málo návštěv. Možná že i z tohoto důvodu. Byl jsem rád, že tuhle rozmluvu Temná

velekněžka nezakončila svou nedávno ještě oblíbenou větou, že o tomhle světě nic nevím. Bohužel to totiž pořád platilo.

Mlčeli jsme snad půl hodiny. Co se dělo venku, jsme neslyšeli, ale dokázali jsme si to představit. Krutost tohoto světa neznala hranic.

„Znala jsi Tabitu?“

„Byla novickou, stejně jako já. Chytrá, schopná, sebevědomá. Dobrý původ,“ odpověděla Kris.

„Asi jste si moc nerozuměly, co?“ nadhodil jsem.

„V církvi není rozdílu. Jde jenom o schopnosti. Pokud nemáš cejch, o kterém nevíš,“ odpověděla.

„Rudá,“ zašeptal jsem.

Kris jen pokrčila rameny.

„Jsem ráda, že teď věci dávají smysl, ale to je tak všechno. Teď potřebujeme přežít a dostat se k Šedé.“

Bylo zvláštní, že jméno staré bojovnice mi natolik uklidnilo mysl. Ta žena byla neskutečná. S ní jsem se nebál vyrazit dál na jihovýchod, kam ukazoval navigační přístroj. Ať tam na nás čekalo cokoliv, s Šedou byla šance dostat se na místo se všemi končetinami větší než bez ní.

Skoro jsem na posteli usnul. Možná že jsem i na pár minut nebo půl hodiny zavřel oči. Když

jsem je zase otevřel, spatřil jsem ve dveřích Kněžku. Byla špinavá, poškrábaná a podlamovala se jí kolena. Kris k ní vyběhla a vzala ji do zadní místnosti. Myla ji tam, ošetřovala drobné rány a asi po půl hodině ji odvedla na její postel. Já si přesedl na podlahu, kde jsem už natvrdo usnul.

Poslední, co jsem zaslechl, byla její tichá prosba: „Jaderná bohyně, vydej mi Tabitu. Umučím ji ke tvé slávě.“

Ráno Kněžka přišla v tradičních obřadních šatech, s pevným postojem a rozhodným výrazem. Tvářila se, jako by se včera v noci vůbec nic nestalo. Kris přitom seděla u stolu a něco pila.

„Výluh z maliníkového listu,“ řekla mi a ukázala na plechový hrneček vedle toho svého. Byly na něm namalované zbytky kočky. Zůstal z ní jen zadek, ocas a dvě tlapky. Krisin hrneček neměl nic než nápis Volte a pak písmeno S. Další dvě chyběla.

Byla tam taky oškrábaná tvář nějakého chlápka s úsměvem jako vrata do vojenského hangáru. Staří bohové na hrnečcích evidentně nevadili. Vstal jsem celý rozlámaný a protáhl se.

„Nemáte moc času. Nachystala jsem vám potřebné věci. Už brzy přijde procesí do chrámu a začne mše pro malomocné. Nikdo se k vám nepřiblíží. Ale pro jistotu...“ Kněžka ukázala na skleněnou láhev s hnědou tekutinou uvnitř.

Já se napil ze svého hrnečku. Nálev byl vlažný. Musel jsem si vážně přispat.

Kris vstala, dopila svoje pití, pak se celá svlékla a do kusu hadru vylila polovinu obsahu láhve. Hned si jím začala otírat tělo.

„Skch,“ sykla bolestí. Nechápatě jsem ji sledoval, zatímco si hadrem přejížděla po kůži. Kde se jí látka dotkla, pokožka zčervenala a za malý moment tam vyskákaly pupínky.

„Co to je?“ zeptal jsem se a na kuráž si ještě lokl z hrnečku.

„Používá se to jako lék na bradavice. V menší koncentraci. Ve vyšší to vyvolá silnou kožní reakci. Vydrží to tak den. Je tu Tabita, bude velmi ostražitá,“ vysvětlila a pokračovala v potírání. Nakonec si hadr položila i na obličej. Něco zamumlala, a když ho sundala, měla tvář i čelo plné pupínků.

Nezbylo mi než se taky svléct. Opatrně jsem se toho hadru dotkl. Požahal mě. Byl to podobný pocit, jako když jsem v dětství spadl do kopřiv. Jenom mnohem intenzivnější.

„Je to nutné?“

„Chceš, aby tě Tabita vystavila na náměstí Hřbitova a nechala vykastrovat?“ okomentovala to Kris. Popošla k rohu místnosti, kde na nás čekalo nové oblečení. Byly to obyčejné plátěné kalhoty, kožené mokasíny s obinadlem a něco jako pončo, které se mělo stáhnout provazem. Na ruce si navlékla rukavice a všechny odhalené kousky kůže zakryla pruhy nějaké látky.

„U smradlavých kostí starých bohů,“ zaklel jsem. Začínalo to pálit čím dál tím víc. Nechtělo se mi do toho, a tak mi Kris pohotově pomohla. Bez váhání vzala hadr, vylila do něj zbytek obsahu láhve a celého mě tím potřela.

„Jaderná bohyně,“ syčel jsem, tloukl pěstí do zdi a sledoval, jak se mi tělo zmítá v ohni a mění v obří červené pole plné pupínků.

Po tomhle zážitku jsem se oblékl do toho samého jako Kris. Vzal jsem si kalhoty, do mokasín jsem zasunul navigační přístroj, takže mě okamžitě začaly tlačit prsty, a pončo si převázal provazem. Kněžka nám podala masky. Byly kožené, pouze s otvorem na oči. Černá kůže měla uvnitř našitou pevnou látku, kterou jsme si natáhli přes hlavu. Zbytek těla jsem pak také omotal proužky textilie. Šly nám vidět jen oči.

„Trochu to smrdí,“ řekl jsem, když jsem si konečně všechno upevnil tak, aby mi to nepadalo. Původně to muselo patřit někomu o pár kil těžšímu.

„To schválně. Trochu jsem to napustila močí,“ informovala mě Kněžka.

„No, mohlo by to být horší,“ povzdechl jsem si a natáhl se k hrnku, abych ho na uklidnění dopil. Sundávat si kvůli tomu celou masku bylo dost komplikované.

„Nemáme čas,“ prohlásila Kněžka a odvedla nás do svatyně.